

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΠΡΑΞΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπκριθιμούντες χρόνον
ἐβραύομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ' ἑνῆκακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάντιες εὐδοκίους ἀγαθὰ κ' ἔγθ' κροσσένωφ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρόσξμε.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α εἰναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα διμῶς μέρη—δέ κ α φ ρ ά γ κ α κ αὶ ἔ τ ῶ χ έ ρ ι.

Ἐξ γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμοσέων τελεστή
ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμῆος» ἀναλλετή
μὲ τὴν ἀνόλογον τιμὴν, κ' ὁποῖος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θά πληρώνη θ'· αὐτὰ ταχυδρομείων πέλη.

Ἰκτωβρίου δεκάτη κ' ἑβδόμη,
παρ' ἄλλων μιὰ κρίσις ἀκόμη.

Χίλια πανήγνα πέντε καὶ τρακόσα,
καὶ Βουλευτῶν ρητόρων κῶδ' ἡ γλῶσσα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας γέτος σκέτος.**

Α

Φ.— Ἔχω μιὰ χαρὰ τρελλή.
Π.— Ποιὸς ὁ λόγος, Φασουλῆ;
Φ.— Σὺ παιδί τῆς πρωταουσίσης
πῶς δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσης
τὸ καινούριο τὸ χαμπάρι,
Περικλέτο κιτριναῖρη;

Π.— Πάλι θέλεις τὴν χολὴν
νὰ μοῦ φέρῃς ἄνω κάτω...
Ἐλα πές μου, Φασουλῆ,
τὸ καινούριο τὸ μαντάτο.

Φ.— Διαβίδε κάποια φήμη καὶ σ' ἐμάς τοὺς Ἄρηδες
ὅτι τώρα μᾶς χαϊδεύουν Τοῦρκοι κ' Ἄρκουδιάρηδες.

Καὶ γιὰ τοῦτο συζητήσεις,
ποῦ θυμόνουνε κ' ἔμμενα
καὶ μοῦ πνίγουν τὸν λαϊμό.

Καὶ μᾶς κάνει διαχούσις
ὁ Πασάρωφ ὀλοένα,
ποῦ δὲν ἔχουν τελεσιμύ.

Κ' ἀπὸ τὴν Σταμπούλ φωνὴ μές σ' τ' αὐτὰ μᾶς φθυρῆσαι
πῶς ὁ κύριος Ἐμβέρ προτιμᾷ νὰ ἐκκληρῆσῃ

Π.— Γιουναλῆδες προσφιλεῖς
τῆς δικῆς μας τῆς φυλῆς

Φ.— Μ' ἔσκασες, μωρὲ κανάγια,
μὲ τὰ νέα ποῦ μοῦ λές...
Μάγισσας μᾶς κάνουν μάγια
καὶ γανόνουν κεφαλαῖς.

Π.— Τί μοῦ λές, μωρὲ φοφήμι;

Φ.— Ἔτσι λές κάποια φήμη.

Π.— Κι' εἶναι τάχα πιστευτὸ
τέτοιο νέο σὰν κ' αὐτό;

Φ.— Ἔτσι λένε, Περικλέτο,
καὶ σὰν θέλεις πίσταφέ το.

Μ' ἄλλους λόγους δηλαδὴ
καὶ διότι κ' ἐπειδὴ
σῶλος γίνεται στὸν Αἰμιον.

Κι' ἡ Βαλκανικὴ βροντᾶ
κ' ἔφθασε πολὺ κοντὰ
ἢ τρομάρα τῶν πολέμων.

Ἐπειδὴ βρὲ μπεχλιβάνη,
καὶ τῶν Γερμανῶν τὰ κράνη
λένε κήρυκες τῶν δρόμων
πῶς γαννοῦν μεγάλον τρόμον.

Ἐπειδὴ μ' αὐτὰ κ' ἔκαινα
σκιάζουν κάθε μᾶς κηφήνα,

μὰ τρομάζουνε κι' ἔμένα
καὶ μὲ πάσι τρία κι' ἕνα.

Ἐπειδὴ μ' αὐτὰ καὶ μ' ἄλλα,
Περικλέτο μου κεφάλια,
μένει πάλιν ἔνεά.

Καὶ χαζοῦαι κεχηναῖα
ἢ πραγματικῶς γενναῖα
τῶν γενναίων γενεά.

Ἐπειδὴ βλακώδες πλάσμα,
ἐπισείομαν τὸ φάσμα
τῶν πολεμικῶν κινδύνων.

Καὶ δὲν κάνομε ἕνα βῆμα
κι' ἂν μᾶς δώσουν παραχρήμα
τὸ Παρι καὶ τὸ Λονδίνον.

Γι' αὐτὸ σ' ὄσους ἔχουν γινῶσι
λένε σήμερα καμπόσοι
Κουραμπιέδες μερακλήδες.

Πῶς ἢ τῶν πραγμάτων θέσις
ἀπαιτεῖ δεσμοὺς καὶ σχέσεις
μὲ Βουλγάρους κι' Ὀσμανλήδες.

Β.

Π. —

Ἄδελφέ μου Φασουλῆ,
μὲς' στὴν τόση τὴν ἀνία
μ' εὐχαριστήσοις πολλὸ
μ' ὄσα λὲν' στὰ καφνεῖα.

Δὲν ἐπίστευα πῶς γέρος
τέτοιο νόστιμα θὰ φάω...
Τούρκος ἀπὸ τόνα μέρος,
Ἄρκουδιάρης ἀπὸ τἄλλο.

Τώρα πὰ χαράς καὶ γέλοια...
σὲ κρασοῦ τρανὰ βαρέλια
πάμε νὰ γενουθε τάπαις.

Κι' ὅς δεχθούμε νέους φίλους
καὶ φιλέλληνας ποικίλους
μὲ κατραπακτιὰς καὶ φάπαις.

Τώρα, Φασουλῆ, τραγοῦδα
τὴν Φεσοῦ καὶ τὴν Ἀρκουδα.
Δίχους φέβους περιττοὺς
θὰ περνοῦμε τὸν κικρό μας,
καὶ μὲ πόνους δυνατοὺς
δὲν θὰ στρέβη τάντερό μας.

Θὰ γλαντίσω, θὰ χαρῶ,
καὶ σὰν πρὶν δὲν θὰ φορῶ
δίκωπο σπαθί' στὴ μέση.

Καὶ σὺ, φίλε, ποῦσαι βλάξ,
θὰ μὲ βλέπης ἐναλλάξ
μὲ καλπαῖι καὶ μὲ φέσι.

Διαχούσις, Φασουλῆ,
κι' ὁ Γκαλήπ ὁ Κεμαλή,
Τούρκος Πρέσβους ἐν τοῖς πρώτοις.

Πίστις πρὸς ἐκείνους μόνον,
καὶ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
ἀσφαλῆς ἀκεραυότης.

Ἐξετίμησαν καὶ τοῦτοι τὴν οὐδατερότητά μας
κι' ἐν τιμῇ μᾶς ἐγγυῶνται τὴν ἀκεραυότητά μας.
Καὶ δὲν πρέπει, Φασουλῆ μου, ἀμφιβάλωμε ποτὲ
δταν ἐγγυῶνται τέτοιοι σὰν κι' αὐτοὺς ἐγγυηταί.

**Ὁ Φασουλῆς μὲ βρουχηθμὸν
ἀλλάζει μέτρον καὶ ρυθμὸν.**

Ὁ κόσμος χαλᾷ
καὶ κάτω κυλᾷ
μὲ μούτρο σπακμένον.

Δὲν βρῖσκαις αὐγὸ,
μοῦ λένε νὰ βγῶ,
ἐγ' ὅμως δὲν βγαίνω.

Ὅθιθας σκορπιοῦνται
καὶ σάρκες τρυπεῶν,
μὲ μάσκαις κτυποῦνται,
μὲ μάσκαις κτυποῦν.

Μὲ μάσκαις ματόνονται,
μὲ μάσκαις σκοτόνονται
τρανοὶ καὶ παληγάσκερα.

Τρελλὸ Καρναβάλι
μιὰν ἔπερα φάλλιαι:
γκουέρρα ἰν μάσκερα.

Τριγύρω καμίνι,
πτωμάτων βουνά,
τὸ πᾶν βουλλαγιμένον,

Ἄλλ' ὅ, τι κι' ἂν γίνῃ
φανάτω ξανά:
δὲν εἶγαίνω, δὲν εἶγαίνω.

Καὶ νύκτα καὶ μέρα
θρηνεῖ γιὰ τὴν σφαῖρα
βιοῦ χαλασμένου.